

La fanciulla che diventò un fiume

C'era una volta una splendida ragazza di nome Ialomita che viveva nel paesino di Rucar, ai piedi della montagna Bucegi in Romania. Un sabato pomeriggio, durante la festa del villaggio, si intrufolò tra la folla il mago Bucur, fingendo di essere un vecchio pastore. Bucur era molto temuto perché rapiva le ragazze di cui non si sapeva più la sorte. Il pastore

attraversava la piazza dove tutti ascoltavano la musica e ballavano con gioia, nessuno conosceva il suo viso e non sospettavano nulla, neanche lalomita che lo guardava incuriosita.

Per rapire la bella ragazza di cui si era invaghito Bucur aveva un piano: regalò un flauto a Coman, che era segretamente innamorato di lei, e lo incitò a suonarlo. Il flauto sprigionava un'aria melodiosa e celestiale che inebriava tutti perchè era magico e la musica non si interrompeva mai; così a tarda sera tutti tornarono stanchi e felici nelle loro case tranne la ragazza che continuò a cantare, ballare e ridere con gioia. Coman continuava a suonare una canzone struggente e lalomita teneva fissi gli occhi su di lui come il pellicano scruta il fondo del mare aspettando il pesce. Ormai erano rimasti soli: il mago Bucur inviò un usignolo che con il suo soave canto li condusse fino nel bosco più scuro. All'alba l'incantesimo si sciolse e lalomita si risvegliò come da un lungo sonno. Dove era la strada per tornare al suo paese? "Vorrei essere un uccello per alzarmi in volo e ritrovarla attraverso il bosco!" si disperava lalomita. Il suo desiderio era così intenso che la ragazza si trasformò in un piccione ma Bucur la stava osservando e si trasformò subito in un falco aggressivo che la catturò e la portò sulle montagne. La fanciulla era angosciata: "Vorrei diventare una cerbiatta e poter saltare tra i massi per ritrovare la strada fino a casa!". Anche questa volta il suo desiderio fu esaudito ma subito Bucur si camuffò da cacciatore e la impaurì con il fucile. La cerbiatta fuggì verso una caverna ma appena entrata l'aspettava una terribile sorpresa. All'interno le colonne di roccia erano formate dalle ragazze vive imprigionate dal malefico Bucur! Dalle colonne le voci la chiamavano per farsi liberare e per

avvertirla di non farsi baciare dal mago. Le voci si rincorrevano tra le pareti della caverna come le rondini nel cielo, lalomita era confusa, spaventata e non sapeva come salvarsi. Bucur si affacciò sull'entrata e le scagliò una freccia con cui la ferì. lalomita capì che stava per essere catturata e pregò con tutto il cuore di mutarsi in un corso d'acqua, per scivolare via. Tutte le ragazze osservavano la scena senza parlare e con grande stupore videro la sua trasformazione: adesso la fanciulla era pura acqua che correva verso l'uscita della grotta e verso la libertà. Un masso imponente bloccava però la sua fuga, era un'ultima repentina stregoneria del mago. L'innamorato Coman, che intanto si era liberato dal sortilegio, aveva udito il pianto disperato di lalomita: corse verso la grotta per liberarla, usò il flauto magico il cui suono avvolse il macigno intrappolando il mago che perse così i suoi poteri. lalomita rimase per sempre un fiume che scorreva lieve aggirando la roccia in cui il perfido Bucur era imprigionato. Coman, afflitto per aver perso la sua amata, decise di non tornare più al villaggio e di costruire un piccolo monastero dove vivere ascoltando la voce argentina di lalomita, per il resto della sua vita.

(versione in lingua romena)

Legenda râului Ialomița

A fost odată o fată frumoasă pe nume Ialomița, care trăia într-un sătuc de la poalele munților Bucegi din România. Într-o sâmbătă după amiaza, în timpul sărbătorii satului, vrăjitorul Bucur se strecură în mulțime pretinzând a fi un bătrân păstor. Despre Bucur se auzise că răpea fete despre care apoi, nu se mai știa nimic... În acea după amiază vrăjitorul a traversat piața unde toți ascultau muzica și dansau cu bucurie. Nimeni nu știa cum arată Bucur și nu banuia nimic, nici măcar Ialomița care se uită la el cu curiozitate. Ca să o răpească pe frumoasa fată, Bucur avea un plan secret. Astfel vrăjitorul îi dăruie un flaut lui Coman, un tânăr din sat care era îndrăgostit în secret de Ialomița, și îl îndeamnă să cânte. Flautul era fermecat și răspândea un aer melodios, vrăjit. Așa că fata împreună cu toți sătenii începu să cânte și să danseze plină de bucurie. Coman cânta o melodie mișcătoare și Ialomița îl privea vrăjită, precum privește pelicanul fundul mării așteptând peștele. Atmosfera era magică, așa că seara trecu repede. În cele din urmă Coman căzu într-un somn adânc. Sătenii se dezmeteciră și târziu, amețiți, se întoarseră la casele lor, obosiți și fericiți. Numai fata rămase singură cu vrăjitorul Bucur. Acesta trimise o privighetoare care, cu glasul său dulce, o fermecă și o purtă pe nesimțite în inima pădurii. În zori vraja se rupse și Ialomița se trezi ca dintr-un vis lung. Care era drumul de întoarcere în satul său?

"Vreau să fiu o pasăre, să zbor și să găsesc cărarea ce mă poate scoate din pădure" se rugă Ialomița cu disperare. Dorința ei a fost atât de puternică încât se transformă pe loc într-un porumbel. Bucur care se transformă și el imediat într-

un șoim agresiv, voi să prindă porumbelul. Fata era tot mai disperată.

"**V**reau să devin o căprioară să pot sări peste bolovani și să găsesc drumul spre casă". Chiar și de data aceasta dorința ei se îndeplini și frumoasa fată deveni pe loc o căprioară. Dar Bucur se transformă și el în vânător și cu un arc se pregăti să tragă. Caprioara fugi către o gură de peșteră dar o dată intrată descoperi o surpriză neplăcută. În interior, coloanele de piatră erau formate din fete vii închise de Bucur. Din coloane se auzeau voci care o rugau să le elibereze și o avertizau să nu se lase sărutată de vrăjitor. Rugămintile se spărgeu de pereți peșterii ca inghițite de cer. Ialomița era confuză, speriată și nu știa cum să se salveze. Bucur apăru, încordă arcul și cu o săgeată o răni. Ialomița înțelese atunci că va fi capturată în curând și se rugă din toata inima să poată să ajunge la apă și să se scurgă odată cu aceasta, departe. Toate fetele urmăreau scena fără să vorbească și cu uimire văzură transformarea. Dintr-o dată fata deveni apă cristalină ce curgea spre iesirea din peșteră, spre libertate. Un bolovan masiv bloca însă fuga sa. Era ultima vrăjitorie a lui Bucur. Între timp, Coman, iubitul fetei, care se eliberase de vrajă, auzi strigătul disperat al Ialomiței și fugi în peșteră pentru a o elibera. Folosind sunetul magic al flautului, transformă vrăjitorul în stană de piatră și astfel acesta pierdu puterile sale malefice.

Ialomița a rămas pentru totdeauna un râu mic care curge ocolind piatra în care magicianul Bucur a fost întemnițat. Coman întristat de pierderea iubitei, a decis să nu se mai întoarcă în sat. Așa că a construit o mănăstire unde a continuat să traiască pentru tot restul vieții, ascultând vocea cristalină a Ialomitei.